

Rolnummer 6729
Arrest nr. 142/2018 van 18 oktober 2018

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en F. Daoût, en de rechters J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 239.048 van 12 september 2017 in zake de Hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 27 september 2017, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 ‘ betreffende de civiele veiligheid ’ de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie waarin dit artikel tot gevolg heeft dat de hulpverleningszones bij de bezoldiging van de personeelsleden die gebruik maken van de mogelijkheid vermeld in artikel 207, § 1 geen rekening zouden mogen houden met gewijzigde arbeidstijden ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Beelen, advocaat bij de balie te Leuven;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. D’Hooghe, Mr. L. Schellekens en Mr. A. Peytchev, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 27 juni 2018 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en P. Nihoul te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 18 juli 2018 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 18 juli 2018 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Ingevolge de inwerkingtreding van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid (hierna : de wet van 15 mei 2007) zijn de brandweerposten Leuven en Tienen sedert 1 januari 2015 geïntegreerd in de hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant. Overeenkomstig artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 kan het gemeentepersoneel dat personeel wordt van de hulpverleningszone beslissen om onderworpen te blijven aan de wetten en de reglementen die van toepassing zijn op het gemeentepersoneel. Artikel 48, § 1, van het koninklijk besluit van 19 april 2014 houdende bezoldigingsregeling van het operationeel personeel van de hulpverleningszones bepaalt dat het personeelslid dat van die mogelijkheid gebruik maakt, de reglementaire bepalingen blijft genieten die op hem van toepassing waren wat de geldelijke bepalingen en sociale voorwaarden betreft, zo lang deze situatie aanhoudt.

De zoneraad van de hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant heeft vastgesteld dat de oude geldelijke statuten in de posten Leuven en Tienen voorzagen in een verschillende regeling inzake de vergoedingen voor onregelmatige prestaties voor het operationeel beroepspersoneel, doch dat er in beide statuten een duidelijk verband was tussen de berekening van de vergoeding voor onregelmatige prestaties en de gemiddelde wekelijkse

arbeidstijd. Terwijl die gemiddelde arbeidstijd in beide posten in 2014 meer dan 48 uur per week bedroeg, was in 2015 een gemiddelde arbeidstijd van 48 uur per week van toepassing en werd in 2016 overgeschakeld naar een gemiddelde arbeidstijd van 38 uur per week. Volgens de zoneraad zou er sprake zijn van « een onaanvaardbare en onrechtvaardige situatie » indien bij de berekening van de vergoedingen voor onregelmatige prestaties overeenkomstig het oude geldelijk statuut geen rekening zou worden gehouden met die gewijzigde arbeidstijd.

Om die reden besliste de zoneraad van de hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant, op 18 maart 2015, over een « aanvulling » met betrekking tot de « invulling » van de bepalingen van het koninklijk besluit van 19 april 2014 houdende bezoldigingsregeling van het operationeel personeel van de hulpverleningszones. Met name werd beslist dat voor de personeelsleden die op grond van artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 hebben gekozen voor het behoud van het oude geldelijk statuut, bij de berekening van de vergoeding voor onregelmatige prestaties rekening dient te worden gehouden met de reële gemiddelde wekelijkse arbeidstijd. Voor de personeelsleden van de post Leuven betekent dit een aanpassing van de in het oude statuut voorziene herleidingsbreuk voor de berekening van de vergoeding voor onregelmatige prestaties, terwijl dit voor de personeelsleden van de post Tienen een aanpassing van het in het oude statuut voorziene vast bedrag van de vergoeding betekent.

Bij besluit van 18 maart 2015 heeft de minister van Binnenlandse Zaken die beslissing vernietigd. De minister was van oordeel dat de keuze voor het oude geldelijk statuut impliceert dat wordt gekozen voor het volledige statuut zoals van toepassing vóór de overgang naar de hulpverleningszone, zodat er geen aanpassingen kunnen gebeuren op grond van het aantal gewerkte uren. Het zou bovendien niet zijn aangetoond dat in dergelijke aanpassingen was voorzien in de oude geldelijk statuten van de betrokken posten.

De hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant heeft tegen dat besluit een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Wat de post Leuven betreft, stelt de Raad van State dat het oude statuut voorzag in « een dynamische regeling » « in functie van de wekelijkse dienstprestaties ». Bijgevolg kan rekening worden gehouden met de gewijzigde arbeidstijd, zonder dat daarvoor een aanpassing van het oude statuut is vereist. Wat daarentegen de post Tienen betreft, voorzag het oude statuut in een vast bedrag. In zoverre de zoneraad bij besluit van 18 maart 2015 die forfaitaire vergoeding heeft gewijzigd voor de jaren 2015 en volgende, heeft hij het statuut zoals van toepassing op het betrokken personeel vóór de overgang naar de hulpverleningszone gewijzigd, hetgeen in strijd is met artikel 48, § 1, van het koninklijk besluit van 19 april 2014.

De hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant is van oordeel dat artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 aldus leidt tot een onverantwoord verschil in behandeling tussen haar personeelsleden inzake de premies voor onregelmatige prestaties, doordat zij « onevenredig zware financiële gevolgen » ondervinden « in positieve of in negatieve zin » naargelang zij zijn overgekomen van de post Tienen dan wel van de post Leuven en besloten hebben al dan niet onderworpen te blijven aan het oude geldelijk statuut. Het is in die omstandigheid dat de Raad van State beslist om de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1.1. De Ministerraad is in hooforde van oordeel dat de prejudiciële vraag, die een verschil in behandeling viseert tussen personeelsleden die zijn overgekomen van de post Leuven en diegenen die zijn overgekomen van de post Tienen, betrekking heeft op onvergelykbare categorieën van personen, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het oude geldelijk statuut verschilt immers van gemeente tot gemeente. Aldus werden de premies voor onregelmatige prestaties in de post Leuven berekend volgens een herleidingsbreuk, hetgeen resulteert in een variabele vergoeding, terwijl die in de post Tienen werden berekend op basis van een forfaitair aantal uren, hetgeen resulteert in een vaste maandelijkse vergoeding. Aangezien de personeelsleden komende van Leuven respectievelijk van Tienen aldus onderworpen waren aan verschillende geldelijke statuten, die voorzagen in een

verschillende berekeningswijze en dienvolgens een verschillende vergoeding voor onregelmatige prestaties, zijn zij niet vergelijkbaar. De loutere vaststelling dat die personeelsleden thans deel uitmaken van eenzelfde hulpverleningszone en hetzelfde werk verrichten, doet daaraan geen afbreuk.

A.1.2. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van oordeel dat het verschil in behandeling berust op een objectieve en redelijke verantwoording. Met de keuzemogelijkheid waarin is voorzien in artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 wou de wetgever vermijden om eenzijdig de arbeidsvoorwaarden van de betrokken personeelsleden te wijzigen.

De in het geding zijnde bepaling geeft als overgangsmaatregel de keuze aan elk personeelslid om al dan niet te worden onderworpen aan het oude geldelijk statuut, en derwijze de verschillen in behandeling die voortvloeien uit de verschillende gemeentelijke statuten al dan niet te bestendigen. Het verschil in behandeling vindt haar grondslag aldus uitsluitend in de bestaande verschillen in de berekeningswijze van de betrokken premies zoals daarin is voorzien in de oude statuten in de post Leuven enerzijds en in de post Tienen anderzijds. Het kan niet aan de Belgische Staat worden verweten dat de lokale posten hebben nagelaten om hun oude statuut aan te passen in het licht van de gewijzigde arbeidstijd.

Het verschil in behandeling vloeit in ieder geval rechtstreeks voort uit de individuele en vrije keuze van elk personeelslid om al dan niet onderworpen te blijven aan het oude geldelijk statuut. Volgens de rechtspraak van het Hof kan een dergelijke keuze niet tot een ongeoorloofd verschil in behandeling leiden. De betrokken personeelsleden, die ervan op de hoogte waren dat elke gemeente in een verschillend statuut voorzag, dienen de rechtsgevolgen van hun eigen keuze te dragen. Gebeurlijke ongelijke behandelingen die uit die keuze zouden voortvloeien, kunnen niet aan de Belgische Staat worden verweten.

Bovendien heeft de in het geding zijnde bepaling geen onevenredige gevolgen, omdat zij als overgangsmaatregel in ieder geval een beperkte draagwijdte heeft. Op lange termijn beoogt de wetgever het nieuwe personeelsstatuut op alle personeelsleden toepassing te laten vinden.

A.2.1. De hulpverleningszone Oost Vlaams-Brabant, verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege, is van oordeel dat de in de prejudiciële vraag vergeleken categorieën van personeelsleden die overkwamen van de post Leuven dan wel van de post Tienen zich in een vergelijkbare situatie bevinden, in zoverre beide categorieën van personeelsleden ingevolge de hervorming van de brandweer bij de wet van 15 mei 2007 dienden over te gaan naar dezelfde hulpverleningszone en beiden ervoor kozen om hun oude geldelijk statuut te behouden. Zowel in het oude statuut in de post Leuven als in het oude statuut in de post Tienen werd de vergoeding voor onregelmatige prestaties berekend aan de hand van de arbeidstijd die gold vóór de overgang van de betrokken personeelsleden naar de hulpverleningszone.

Het feit dat de vergoeding voor onregelmatige prestaties reeds vóór hun overgang naar de hulpverleningszone op een verschillende wijze werd berekend, doet geen afbreuk aan de vergelijkbaarheid van beide categorieën van personeelsleden. Het is net deze verschillende berekeningswijze die volgens de verzoekende partij in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.

A.2.2. Volgens de verzoekende partij leidt de in het geding zijnde bepaling tot een onverantwoord verschil in behandeling indien zij aldus wordt geïnterpreteerd dat, ten aanzien van de personeelsleden die hebben gekozen voor het behoud van het oude statuut, bij de berekening van de vergoeding voor onregelmatige prestaties geen rekening mag worden gehouden met gewijzigde arbeidstijden. De betrokken personeelsleden worden in dat geval immers onevenredig financieel bevoordeeld of benadeeld, naargelang zij zijn overgekomen van de post Tienen dan wel van de post Leuven.

De verzoekende partij betwist de zienswijze van de Ministerraad dat het verschil in behandeling zijn oorsprong uitsluitend zou vinden in de verschillen die tussen de oude geldelijke statuten bestaan wat de berekeningswijze van de betrokken premies betreft. Het is daarentegen de voormelde interpretatie van de in het geding zijnde bepaling die aanleiding geeft tot het onverantwoord verschil in behandeling. Indien de correcte arbeidstijd zou worden toegepast in de onderscheiden berekeningswijzen, leidt dit weliswaar nog steeds tot verschillende vergoedingen voor beide categorieën van personen, doch niet tot de onevenredige bevoordeling respectievelijk benadeling waartoe de foutieve interpretatie van de in het geding zijnde bepaling aanleiding geeft.

De vaststelling dat de steden Leuven en Tienen hun personeelsstatuut niet hebben aangepast aan de gewijzigde arbeidstijd, biedt geen verantwoording voor het geviseerde verschil in behandeling. Die gewijzigde arbeidstijd dateert immers van na de overgang van de betrokken personeelsleden naar de hulpverleningszone.

Voorts kan niet worden beweerd dat het verschil in behandeling het rechtstreekse gevolg is van de vrije keuze van de betrokken personeelsleden voor het behoud van het oude geldelijk statuut. Volgens de verzoekende partij dient het oude geldelijk statuut immers toegepast te worden rekening houdend met de gewijzigde arbeidstijd, hetgeen de in het geding zijnde bepaling in een juiste interpretatie niet uitsluit. Bij de keuze voor het behoud van het oude geldelijk statuut konden de personeelsleden dan ook niet ervan uitgaan dat voor de berekening van de vergoedingen voor onregelmatige prestaties ten eeuwigden dage rekening zou worden gehouden met een arbeidstijd die ver boven de gepresteerde arbeidstijd ligt.

Tot slot is noch het feit dat de in het geding zijnde bepaling een overgangsregeling betreft, noch het feit dat het nieuwe personeelsstatuut op lange termijn op alle personeelsleden toepassing kan vinden, relevant voor de beoordeling van de ongelijke behandeling tussen twee categorieën van personeelsleden die beiden ervoor gekozen hebben om hun respectieve vroegere statuten te behouden.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid (hierna : de wet van 15 mei 2007), dat deel uitmaakt van titel XV van die wet met als opschrift « Overgangsbepalingen ».

B.2.1. De wet van 15 mei 2007 regelt de civiele veiligheid, zijnde « alle civiele maatregelen en middelen nodig voor het volbrengen van de opdrachten vermeld in [de] wet om te allen tijde personen en hun goederen en leefomgeving ter hulp te komen en te beschermen » (artikel 3 van de wet van 15 mei 2007).

Eén van de krachtlijnen van de hervorming van de civiele veiligheid die bij die wet werd doorgevoerd, betrof « de schaalvergroting, ofwel een noodzakelijke groepering van de beschikbare middelen van de brandweerdiensten » (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2928/001, p. 5). Om die reden werden de gemeentelijke brandweerdiensten geïntegreerd in nieuwe juridische entiteiten op het bovengemeentelijk niveau, zijnde de hulpverleningszones. Aldus bepaalt artikel 14 van de wet van 15 mei 2007 dat het grondgebied van het Rijk wordt verdeeld in hulpverleningszones. Elke provincie bevat minstens één zone, en elke gemeente maakt deel uit van één enkele zone.

De hulpverleningszone is samengesteld uit een netwerk van brandweer- en reddingsposten, zijnde operationele structuren die zijn voorzien van personeel en materieel

van waaruit de adequate middelen worden uitgestuurd om de operationele opdrachten te verzekeren (artikel 2, § 1, 8°). De hulpverleningszone verzekert de oprichting en de organisatie van de posten op haar grondgebied (artikel 5). Zij beheert de aanwerving, de benoeming en de loopbaan van haar personeel (artikel 100). Het personeel omvat onder meer de operationele leden, zijnde de beroepsbrandweermannen en -ambulanciers en de vrijwillige brandweermannen en ambulanciers (artikel 103). De Koning bepaalt het administratief en geldelijk statuut van het operationeel personeel (artikel 106, eerste lid), hetgeen geschiedde bij twee koninklijke besluiten van 19 april 2014.

B.2.2. Titel XV van de wet van 15 mei 2007 bevat verscheidene overgangsbepalingen.

De artikelen 203 en 204 van de wet van 15 mei 2007 bepalen dat de beroepsbrandweerlieden en de vrijwillige brandweerlieden die in dienst waren bij een gemeente, operationeel personeel worden van de hulpverleningszone waarvan de gemeente deel uitmaakt. In beginsel zijn zij onderworpen aan het statuut dat van toepassing is op de leden van het operationeel kader van de hulpverleningszone, zoals vastgesteld overeenkomstig het voormelde artikel 106. In afwijking daarvan kan het overgedragen gemeentepersoneel krachtens artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 beslissen om onderworpen te blijven aan het statuut dat op hen van toepassing was vóór de overgang naar de hulpverleningszone.

Artikel 207 van de wet van 15 mei 2007, zoals gewijzigd bij artikel 118 van de wet van 21 december 2013 houdende diverse bepalingen Binnenlandse Zaken, bepaalt :

« § 1. Het gemeentepersoneel bedoeld in artikelen 203 tot 206 van dit hoofdstuk, kan beslissen onderworpen te blijven aan de wetten en reglementen die van toepassing zijn op het gemeentepersoneel. De Koning bepaalt welke de bepalingen zijn die van toepassing zijn op het personeel dat van deze mogelijkheid gebruik maakt.

De beslissing bedoeld in het eerste lid wordt genomen binnen de drie maanden die volgen op de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van het koninklijk besluit bedoeld in artikel 106, eerste lid, voor het personeel bedoeld in de artikelen 203 en 204 en binnen de drie maanden die volgen op de bekendmaking van het statuut bedoeld in artikel 106, derde lid voor het personeel bedoeld in artikel 205, en wordt door het betrokken personeelslid schriftelijk meegedeeld aan de bevoegde overheid. Van zodra de brandweerdiensten in zones zijn ingedeeld, kan dit personeelslid te allen tijde vragen om te worden onderworpen aan de bepalingen bedoeld in artikel 106.

In afwijking van het tweede lid, vangt de termijn van drie maanden aan, op de datum van de diensthervatting, voor de personen die op de datum van hun overdracht naar de hulpverleningszones gerechtigd zijn op een tijdelijk pensioen wegens lichamelijke ongeschiktheid of langdurig gerechtigd afwezig zijn wegens persoonlijke aangelegenheden of een voltijdse loopbaanonderbreking.

§ 2. De personeelsleden van het operationeel personeel en van het administratief personeel van de zone die, in overeenstemming met de bepalingen van de wet en de rechtspositie die op hen van toepassing is, worden benoemd, bevorderd of aangewezen voor een bij mobiliteit te begeven betrekking of voor een in de wet of een in uitvoering van de wet bedoelde mandaatfunctie, worden met ingang van de dag waarop de benoemings-, bevorderings- of aanwijzingsbeslissing hen is ter kennis gebracht of betekend, ongeacht hun statuut of rechtspositie, van rechtswege onderworpen aan alle bepalingen die het statuut of de rechtspositie vastleggen van de leden van het operationeel personeel of van het administratief personeel van de zone.

De beslissing tot benoeming, bevordering of aanwijzing bepaalt uitdrukkelijk dat vanaf de datum van kennisgeving of betekening ervan het betrokken personeelslid van rechtswege onderworpen is aan alle bepalingen die het statuut of de rechtspositie vastleggen van de leden van het operationeel personeel of van het administratief personeel van de zone ».

In de memorie van toelichting wordt die bepaling als volgt verantwoord :

« Aangezien het hier gaat om een ambtshalve overgang van gemeentelijk personeel, werd [...] voorzien dat zij binnen de drie maanden kunnen beslissen toch onderworpen te blijven aan het vroegere statuut. Eenmaal gekozen voor het nieuwe statuut kan men uiteraard niet meer terug overgaan naar hun voormalig gemeentelijk statuut » (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2928/001, p. 43).

B.2.3. Ter uitvoering van artikel 207 van de wet van 15 mei 2007 bepaalt artikel 48, § 1, van het koninklijk besluit van 19 april 2014 houdende bezoldigingsregeling van het operationeel personeel van de hulpverleningszones :

« Het personeelslid dat gebruik maakt van de mogelijkheid, vermeld in artikel 207 van de wet van 15 mei 2007, blijft persoonlijk de reglementaire bepalingen genieten die op hem van toepassing waren wat de geldelijke bepalingen en de sociale voordelen betreft, zo lang deze situatie aanhoudt ».

Ten aanzien van de prejudiciële vraag

B.3.1. Het verwijzende rechtscollege ondervraagt het Hof over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 207, § 1, van de wet van 15 mei 2007, in

de interpretatie dat die bepaling uitsluit dat rekening wordt gehouden met de gewijzigde reële arbeidstijden bij het bepalen van de bezoldiging van de personeelsleden die ervoor hebben gekozen onderworpen te blijven aan de wettelijke en de reglementaire bepalingen die op hen van toepassing waren vóór de overgang naar de hulpverleningszone.

Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die bepaling, in de door het verwijzende rechtscollege voorgelegde interpretatie.

B.3.2. Uit de omstandigheden van de zaak voor het verwijzende rechtscollege blijkt dat de oude statuten in de beide in dat geschil betrokken brandweerposten, die thans deel uitmaken van dezelfde hulpverleningszone, voorzagen in een vergoeding voor onregelmatige prestaties voor het operationeel beroepsbrandweerspersoneel. Terwijl het voormalige statuut in de ene brandweerpost voorzag in een berekeningsformule waarbij het bedrag van de vergoeding wijzigt naar gelang van de gemiddelde wekelijkse arbeidstijd, voorzag het voormalige statuut in de andere brandweerpost in een forfaitair bedrag. Voor de personeelsleden van de laatstgenoemde brandweerpost kan het bedrag van de vergoeding voor onregelmatige prestaties bijgevolg niet worden aangepast op grond van de gewijzigde wekelijkse arbeidstijd zonder dat de statuten worden gewijzigd.

Het verwijzende rechtscollege interpreteert de in het geding zijnde bepaling in die zin dat zij niet toelaat dat de oude statuten, die van toepassing blijven op de overgedragen gemeentepersoneelsleden die daarvoor hebben gekozen, worden gewijzigd teneinde rekening te houden met de gewijzigde wekelijkse arbeidstijd. Aldus wordt een verschil in behandeling ingesteld tussen die personeelsleden, naargelang het oude statuut dat op hen van toepassing is het al dan niet mogelijk maakt om, bij het bepalen van de vergoeding voor onregelmatige prestaties, rekening te houden met de gewijzigde wekelijkse arbeidstijd. Het Hof dient te beoordelen of dat verschil in behandeling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.4.1. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, zijn de te vergelijken categorieën van personeelsleden, te weten de overgedragen gemeentepersoneelsleden wier oude statuut het mogelijk maakt om het bedrag van de vergoeding voor onregelmatige prestaties aan te passen op basis van de gewijzigde wekelijkse arbeidstijd en de overgedragen personeelsleden wier oude statuut dat niet mogelijk maakt, in het licht van de in het geding

zijnde maatregel, vergelijkbaar. Beide categorieën van personeelsleden betreffen brandweerlieden die vroeger in dienst waren van een gemeente en die werden overgedragen naar de hulpverleningszone waarvan de respectievelijke gemeenten thans deel uitmaken. Voorts hebben beide categorieën er op grond van de in het geding zijnde bepaling voor gekozen om onderworpen te blijven aan hun voormalig administratief en geldelijk statuut en kunnen beide categorieën op grond van dat statuut aanspraak maken op een vergoeding voor onregelmatige prestaties.

B.4.2. Het verschil in behandeling berust op een objectief criterium, te weten de vaststelling of het oude statuut al dan niet voorzag in de mogelijkheid om het bedrag van de vergoeding voor onregelmatige prestaties aan te passen op basis van de gewijzigde wekelijkse arbeidstijd. Het is tevens pertinent in het licht van de wettige doelstelling van de wetgever om de legitieme verwachtingen van de betrokken personeelsleden te vrijwaren.

B.4.3. Het staat in beginsel aan de wetgever om, wanneer hij beslist nieuwe regelgeving in te voeren, te beoordelen of het noodzakelijk of opportuun is die beleidswijziging vergezeld te doen gaan van overgangsmaatregelen. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie wordt slechts geschonden indien de overgangsregeling of de ontstentenis daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan.

B.4.4. Aan het gemeentepersoneel dat wordt overgedragen naar de hulpverleningszone wordt, gedurende drie maanden na de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van het nieuwe administratief en geldelijk statuut van het operationeel personeel van de hulpverleningszone, een recht toegekend om te kiezen onderworpen te worden aan dit nieuwe statuut, dan wel onderworpen te blijven aan hun oude statuut. Krachtens artikel 207, § 1, tweede lid, van de wet van 15 mei 2007 kunnen zij bovendien, van zodra de brandweerdiensten in hulpverleningszones zijn ingedeeld, te allen tijde vragen om te worden onderworpen aan het nieuwe statuut van het operationeel personeel van de hulpverleningszone. De mogelijke ongelijke behandeling is bijgevolg enkel het resultaat van de eigen beslissing van die personeelsleden, die ervoor opteren onderworpen te blijven aan hun oude statuut. Het aan het Hof voorgelegde verschil in behandeling vindt daarin zijn verantwoording.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 207, eerste lid, van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 18 oktober 2018.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

A. Alen